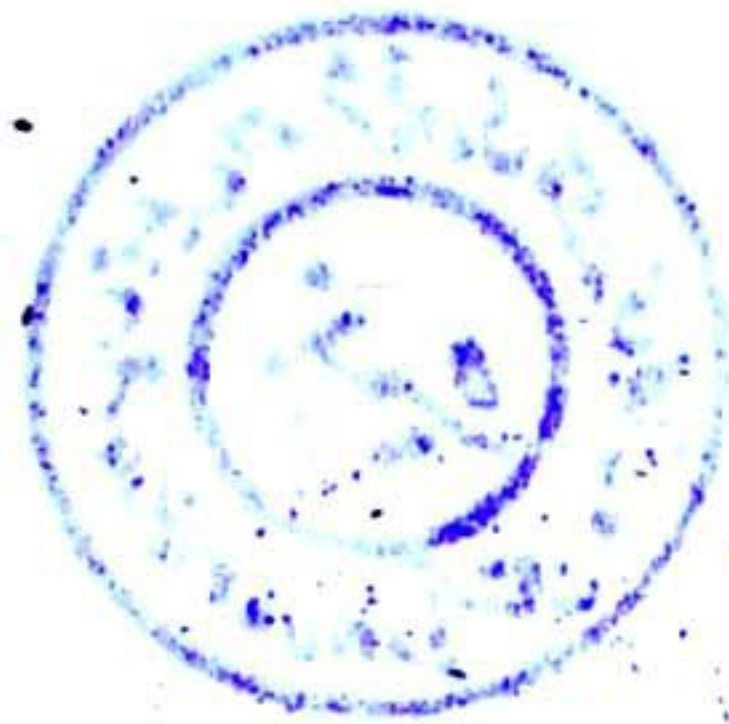

28-26

بک
بک

کلا
واصف
نیا
واصف

بہارِ بہاروں

پنجابی شاعری

ناشر:

گائٹھ پبلی کیشنز

۳۰۱۔ اے جومہر ٹاؤن لاہور، فون: ۵۳۰۰۴۳۸

ڈسٹری بیوٹرز: عالم و ادب

الکریم مارکیٹ اردو بازار لاہور

84125

جملہ حقوق محفوظ ہیں

نام کتاب _____ بھرے بھڑوے

اشاعت اول _____ نومبر ۱۹۹۳ء

اشاعت دوم _____ اگست ۱۹۹۵ء

تعداد _____ ۱۱۰۰

سرورق _____ محمد حنیف رام

طالع _____ چاند کمپنی پرنٹرز

آؤٹ فال روڈ - لاہور
فون: ۷۲۲۶۷۵۵

قیمت _____ 120 روپے

ناشر:

گائیف پیبلیکیشنز

۳۰۱۔ اے جوہر ٹاؤن لاہور فون: ۵۳۰۰۴۳۸

عرضِ ناشر

”بھرے بھڑولے“ محترم واصف علی واصف دے پنجابی کلام دا

مجموعہ اے، جس دا اخیرى مسودہ اوہناں نے آپنی تیار کیتا سی۔

واصف صاحب دی پنجابی شاعری دا رنگ صوفیانہ اے۔ ایس

رنگ وچ مسلماناں دی مجموعی صوفیانہ روایت دے نال نال اپنے علاقے

پنجاب دے خاص تے دکھرے صوفیانہ جھلکارے وی ملدے نیں۔

ایہناں دونوں روایتاں نیں واصف صاحب ورگے صوفی دے اپنے

روحانی تجربیاں نال مل کے اک نو یکلپن پیدا کر دتا اے، جنوں پنجابی

دی صوفیانہ شاعری وچ اتمل اضافہ قرار دتا جاسکدا اے۔

ایہہ کلام دل والیاں نوں ہمیش وجد دی حالت وچ رکھے گا۔

فہرست

۱۱	نعت
	نظمیں
۱۵	سی حرفی
۲۶	چادر
۲۸	وارث شاہ
۳۲	بُجھارت
۳۴	وروے
۳۵	جوگی
۳۶	سوچ سمجھ کے چکیں بھار
۴۰	"بُگل دے وچ چور"
۴۴	چٹھی
۴۵	مٹی گل
۴۶	وداع
۴۸	بھرے بھڑولے

- ۵۳ اسماں بسم اللہ نونوں پڑھ کے آج کیتی شروع کتاب
- ۵۵ رتیاں پھریاں، یار نہ ملیا، ڈھونڈے جنگل بیلے
- ۵۶ میں دنیا ناں یقین دے، میں دیکھیا اکھاں ناں
- ۵۷ جنہاں لئی اسی دنیا بھلی اووی سانوں بھل گئے نہیں
- ۵۸ پکیاں دیویں یار تریکاں
- ۵۹ اچ نویاں رتیاں آئیاں، جنہاں آگاں آن لگائیاں
- ۶۰ اووی اپنا رونا رووے اووی وین کرے
- ۶۱ ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر
- ۶۲ وچ جنگلاں دے پئی ماراں
- ۶۳ سب بہاراں یاراں ناں
- ۶۴ ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جائے
- ۶۵ اپنی جلدی نہ کر پیارے، تھوڑی دیر تے ٹھیر
- ۶۶ آپے نیں بلدی بالی اے
- ۶۷ کورے ورق پلٹ دا جا۔
- ۶۸ اڈ دی نیں آسماناں اتے اپنے آپ پتنگ
- ۶۹ میرے سر تے امبر ڈگیا، میں تارے چن دی جاں
- ۷۰ کیہڑا کیہڑا رونا رویتے سارے روگ او تے نیں
- ۷۱ کیہہ کراں اکلاپے دا
- ۷۲ اکھاں دے وچ وٹن والا سوہنا نظر نہ اوے

- ۷۳ آسے پاسے سارا ٹٹہ
- ۷۴ اک پر دیسی یار بنایا
- ۷۵ سو سو واری جایتے وارے
- ۷۶ پر چھانویں دے جنگل وچ اپنے آپ نوں واجاں مار
- ۷۸ کورے کاغذ کیتے کالے
- ۷۹ سچھی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور
- ۸۰ آون دکھتے دُور بلاواں، سُکھ آون تے سجن لکھ
- ۸۱ آج کل میرے چار چوہیرے، تیرے درداں لائے ڈیرے
- ۸۳ میں تٹی دے سڑ گئے بھاگ
- ۸۵ دستور زالا اے دنیا دا، آج کیتیاں تے کل بیتیاں نہیں
- ۸۶ اسال برتے غم دے جھڑو کیھے
- ۸۷ دھرتی نوں آسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
- ۸۹ اچھی تھال تے نیوں لگایا دل میرا پیادڑ دا
- ۹۰ پر دیسی ٹرجانا، متھے وٹ نہ پیا
- ۹۱ میرے دل وچ پے گیا شور
- ۹۲ اپنا خون پوا کے پنڈاں شہر و سائے
- ۹۳ آپے اپنی گلی ساڑی، آپوں اک لگائی
- ۹۴ جیہڑی بوٹی دل وچ لائی او بوٹی آج پھل گئی اے
- ۹۵ کریں نہ ایتھے رُوپ داماں
- ۹۶ سستی گوکے، تے تے تھل

- کوئی دیویں کم دی مت بھرا
 ۹۷
 تیری یاد دے سنجے شہر وچ میری ذات گلی دا کھ
 ۹۸
 منگال ملک تے تخت ندرت کولوں، تیرے باہجھ نہیں کوئی تھوڑی مینوں
 ۹۹
 رات ہنیری، کلاٹاپو، اتوں ماہ سیالا
 ۱۰۰
 آون جاون والا ساہ
 ۱۰۱
 باہروں چٹے اندروں کالے
 ۱۰۲
 راہ کھو جو اپنے اندر دا
 ۱۰۳
 جو کیتی سوا گے آنی
 ۱۰۴
 میرے دل دے مورچے وچ لٹھی، تیرے درد دی فوج کمال کیتا
 ۱۰۵
 جدو کیتا کرم پیارے، سارے دکھ و سارے
 ۱۰۶
 کیہہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
 ۱۰۷
 آپے اپنی رت نچوڑی آپے رو رو پیتی
 ۱۰۸
 تسی ہر ہر دے وچ وسدے او
 ۱۰۹
 اسال پورا زور لگایا اے
 ۱۱۰
 گنگے بولے ساڈے یار
 ۱۱۱
 مینوں میرے حال تے چھوڑ
 ۱۱۲
 سارے اوت رنگ دے لوک
 ۱۱۳
 ایہہ جیون اک گور کھ دھندا
 ۱۱۴
 گلاں وچوں نکلی گل
 ۱۱۵
 او جس دن دے پردھان بنے
 ۱۱۶

- ۱۱۷ اچیاں لمیاں ٹاہلیاں، گھنی جنہاں دی پھاں
- ۱۱۸ ساڈی کوٹھی دانے پا
- ۱۱۹ دل دے اندر خانہ کعبہ، ر اڈا ہویا گھروچ رچ
- ۱۲۰ ایہناں قبرال اُتے بیٹھ کے توں اپنی جند نہ رول
- ۱۲۲ آپے روواں آپے ہستال
- ۱۲۳ اوہنوں چڑھیا شوق شکار وا اور ہند دل دی اوٹ
- ۱۲۴ یاری لائی آ، توڑ نبھا
- ۱۲۵ ایہہ بن سن موتی انمول
- ۱۲۶ اسال سوچیا کی سی کی ہویا، مت مار گئی تدبیر اپنی
- ۱۲۷ توں اج کل دیاں گلاں کردا

نعت ۴

توں سلطان زمانے بھر دا میں برے دا بردا
فکر عذاباں دے وچ بھلیا رستہ تیرے گھر دا
تیری نعت نوں غزل بتاندا دل سی اہدا کردا
دسن والی گل نہیں کوئی کاسہ نہیں پیا بھر دا
ساڈی دھرتی نظر کرم دی ہے محتاج و تیری
ساڈی فریاداں نوں مولا بخشو فیض اثر دا
جیتھے نعت نبی دی ہوئے، اوتھے اوس دا جلوہ
چھوٹی وڈی نعت نہ ہندی، پیش کر دو جو سردا
کتنے لکھ کروڑ سوالی در تیرے تے آون
واصف وی و سنیک کہاں دے تیرے نورنگر دا

تصویر

سی حرفی

الف اللہ دی رمز انوکھی، عقلاں نال نال بل دا
عقلاں والا مرد وچارا نامحرم منزل دا
اللہ نیڑے ہوندا اے جد سجده ہووے دل دا
واصف یار اللہ نوں بھنا کم نیئیں عاقل دا

ب بزار وکاندا یوسف آپے مالک گھر دا
دیکھن والے ویکھ نہ سکدے یوسف دل دلبر دا
یاد زلیخا مصر لیائی تے آیا ڈگ دا مردا
واصف یار میں اُس دے صدقے جو بروے دا بروا

پ پر دسی کد تک رہنا آخر دس سدھانا
ایہہ دنیا دن چار دا میلہ اج آوے کل جانا
بابل دا گھر ریت دا کوٹھا تیرا دور ٹھکانا
واصف یار ہنیر یوں نکلے جوں مٹی چوں دانا

ت تارے روندے چن نہ ملیا تارے بازی ہارے
ملیا چن تے ٹک ٹک جانڈے تارے شرماں مارے
یار دا جلوہ بھدے بھدے سوں گئے کئی وچارے
واصف یار جگا کے مل دا او ڈوبے او تارے

ٹ ٹردیاں ٹردیاں عمر و ہائی ابے وی یار نہ ملیا
دلبر مل ذاتاں کچھ کھل دا دل دا پھل نہ کھلیا
شاہ رگ دے وچ یار دا ڈیرا، جگ بھولا کیوں بھلیا
واصف یار وی زلف دا گڈل مرشد باہجہ نہ کھلیا

ث ثبوت نہ منگو میتھوں نظر کرم کہ ہوتی
میں جاناں او دلبر جانے غیر نہ جانے کوئی
میں مسکین پُرانا خادم کس در ملی نہ ڈھوئی
واصف یار نے نظر جو کیتی واصف واصف ہوتی

ج جواب سوال نہ پچھو کیہہ ہے روگ اساڈا
دل دا روگ او دلبر جانے جھگڑا کی تَساڈا
آپ ہتے تے آپ ای رووے آپ توں آپ ہتے ڈاٹھا
واصف یار جدائی چنگی کہہ گیا یار اساڈا

ج چارے پاسے دھماں پتیاں آیا یار قدیمی
اکھ ہووے تے دیکھو ہر دم اوس دی شان رحیمی
چنگا مندا کجھ نہ پچھے شرط فقط مسکینی
واصف یار منافق مارے باقی سب کریمی

ح حضورِی ہر دم دل دی ہر سجدے کی دھرناں
اوس دے نام جوایا سانوں اوس دے نام توں مرناں
اوس دی یاد خزانہ کافی پیسے توں کی کرناں
واصف یار نماز پڑھائی ہور اسال کی پڑھناں

خ خبر لیاوو دلبر دی، دل روند آہاں بھر کے
دل دے اندر دلبر رہندا لبھدا اے مرم کے
شاہ حسین توں مولا ملپیا ویکھیا نیزے چڑھ کے
واصف یار نے جت لئی بازی چپ کر کے تے ہر کے

د درود سلام کروڑاں جس دی شان ہنے عالی
ساوا روضہ نظریں آیا جیونے باغ دا مالی
باغ اُمت دا ساوا ہویا دتی یار وکھالی
واصف یار مرن توں پہلے مرناں گل نرالی

ذکر فکر اذکار بتھیرے کیتے اُپتے نیویں
اوس واناں ہے اپنا ذاکر "میں" مرے تاں جیویں
راہ فراق واصل باللہ شالا محرم تھیویں
واصف یار نہیں کفنی پائی توں کی بیٹھا سیویں

رات اے منزل، دن مسافر، دونویں پچھے آگے
اک یاد کرے اک یار واصلوہ گل ایہہ ہتھ نہ لگے
مُونجھ فرید نہیں روہی گاہی کالے دھولے، بگے
واصف یارنوں دُور کی بھنا نیڑے امی شاہ رگے

ز زور کروتے او زور آور ہر سٹوتے ہر مل و
دل دیاں گلاں ہونٹ کی بولن دل محرم ہے دل و
تھل و راہی روند جاندا تے بھلا عالم کھل و
واصف یار دی یاد پیالہ پی شراب وصل و

س سارے جھگڑے مک گئے جس دم کلمہ یار پڑھایا
تارے آئے نیندر لے کے ، سورج آن جگایا !
مذہب بھتے تے دین اکلہا ، ایہ سوہنے فرمایا
واصف یار نے جلوہ دے کے جھیڑا سب مکلایا

ش شوق چراغ جلاؤ دل وچ ہوون دور ہنیرے
جتھے شوق دے دیوے بلدے چانن چار چوہیرے
شوق دی منزل ہر منزل توں اگے ہوو اگیرے
واصف یار چلو چل ویسے جتھے شوق دے ڈیرے

ص صبر دی صورت کوئی ناں اگ لگی چو پاسے
اپنے یار یاراں توں مارن لیڈر مارن ہا سے
اچیاں لمیاں گلاں کر دے تڑ دے نیں ہکواسے
واصف یار نظر دا شربت پی کا سے تے کا سے

ط طریقہ آپ شریعت نام نویں کیوں رکھیے
اللہ مالک اللہ خالق کی ہوا نون چکھیے
کالی کالی والا مالک کنت نال ہی رکھیے
واصف یار شہید نمازی کی جان وکھو وکھیے

ظ ظروف محبتاں والے بنے بنائے آون
بوترا بی شان ایہناں دی اکھاں دے وچ ساون
دل دے زخم پرانے لگ دے کی حکیم دساون
واصف یار دی میم دے گنڈل سارا جگ پھساون

ع عبور ضرور اے سانوں پر سمندر ڈونگھے
دل دی کشتی دل مسافر بل دے دلبر ڈونگھے
سیپ دے اندر موتی بلدے، بلدے مر مر ڈونگھے
واصف یار نہیں رمز پچھاتی ڈبے تر تر ڈونگھے

غ غافل نہیں اگھیاں بنھیاں نظریں آن ہنیرے
پیسیہ پیسیہ جوڑیاں اوس نہیں بنک لگائے ڈیرے
عقل دی گل نہ سن دا جاہل مارو سو سو پھیرے
واصف یار ایہہ اگھیاں کھل سن موت ہو سی جد نیرے

ف فرید تھلاں دا راہی روہی روہی روند
یار دی یاد جگا کے رہندی کیہنہ جانے جو سوندا
عاشق روند بے چنگے بگ دے نہ روون کچھ ہوندا
واصف یار نوں رو کے زلیا، ہن کیوں مل کے روند

ق قوالیاں ودھ ودھ سُن دے رہندے نہیں ہتھ خالی
خالی ساتی تے جام دی خالی تے کاسہ آپے خالی
نام رکھاون آقا والے در در پھرن سوالی
واصف یار نے اکھ ملائی اندر باہر قوالی

84125

۲۲

ک کتاباں لکھ لکھ بھردے پچھو ایہہ کی کہندے
اج توں پہلے کتھے وسدے تے کتھے سن اے رہندے
اے تال مینوں پاگل وسدے سچی گل نہ سہندے
واصف یار اے مذہبی بندے بندیاں نال پٹے کھندے

ل لیکھ تے ویکھ او جو گیا وے کیہہ ملناسی کیہہ مل گیا
اسی بھدے کیہہ سال کیہہ ملیا کھاں ملیاں تے ہتھاں چوں دل گیا
دین والے دی مرضی دا کھیل اے سب کتتی نظر تے غنچہ کھل گیا
واصف یار نوں فیض قلندری اے نعرہ ماریا عرش وی بل گیا

م ماں آکھے میری رات دا چانن میں واری میں واری
باپ آکھے میرے دل دا سورج ساڈی دھی پیاری
چل دھیے کسرال نوں جاناں آکھن وارو واری
واصف یار ہے جت او سے دی جس نے بازی باری

نون نماز عشق ناں پڑھدا، پڑھدا نیزے چڑھ کے
وصل فراق توں عشق اگیرے آیا از لوں پڑھ کے
مر کے جینا، جی کے مرنا، تے کی کرنا اے ڈر کے
واصف یار حسن ویاں فوجاں آئیاں گھوڑے چڑھ کے

و واصف مڈھ قدیم دا بردا اج دی گل نہ کروا
ایہہ "الست" نون ڈھونڈن چلیا نہ ڈھونڈے تے مروا
ایس دے راز انوکھے دسدے جتی بازی ہر دا
واصف یار نے سبق پڑھایا او جیوندا جو مر دا

ہ ہزاراں عالم مل کے کی دستن میں کیہڑا
میں ویکھاں او ویکھ نہ سکدے ایسے گل دا جھیرا
اکھ نہ کھلے تے رات ہنیری سنجا دسا وپہڑا
واصف یار نے سد بلایا میں کیہڑا تے کیہڑا

می یاردی گل نہ غیر جانن بلبیل جانندی پھل گلاب نول اے
بلبل چپ ہووے پھل سٹر جاندا مالی جاندا ایس حساب نول اے
شاہ رگ کتھے لامکان کتھے اسی پڑھیا اوس کتاب نول اے
واصف یار کچھے کیوں چپ واصف بہن بعد آپ جواب نول اے

سی حرفیاں نال نہ گل مکدی، مکدی یاردی نظروے نال اے گل
تسی شروع کرو، تسی ختم کرو، تہاڈی اپنی اپنے نال اے گل
غیر غیراں دے نال پنے گل کروئے اپنے کروئے نہیں اپنے نال اے گل
واصف یار انوکھڑی گل مل گئی، اکھاں کر دیاں دل دے نال اے گل

چادر

وارث شاہ نوں کراں سلام پہلوں، کراں پیش عقیدتاں نال چادر
بڑے ادب دے نال تیار کھیتی، دستے پیر نوں دلاں دھال چادر
کرے پنچ کے یار دا دل راضی، پلے گلیاں وچ دھماں چادر
ہتھ بندھ کے سنگتاں نال آوے، وارث شاہ دا منگے جمال چادر
وارث کھول دے مُٹہ خزانیاں دا، کرے روکے اج سوال چادر
مستی لے کے جام البست وچوں کیتا یار دے نال وصال چادر
دستے راہ ایہہ اج حضوریاں دا، بنے درد منداں دی ٹھال چادر
وارث شاہ دے عشق نیں رنگیا ای دیوا دلاں دا دیوے گی بال چادر
جیہڑے آئے فقیر دے در اُتے، کرے سب نوس اج نہال چادر
پینڈے مکے نین اُج فراق والے، لگی پیر دے قدماں نال چادر

اے رمضان شریف میں منعقد ہونے والے وارث شاہ کے عرس کے موقع پر۔

پہلے عیدِ اہجن دیدار والا، روزے نال آئی ایس سال چادر
سارا نورِ ظہور حضورِ عالی، کراں پیش درودے نال چادر
منگو پاک وطن دی خیر و اصف، دیوے سب مصیبتاں مال چادر
بنے بات بے کرے قبول سوہنا، وارث شاہ میاں لچپال چادر

وارث شاہ

وارث شاہ دے باکے انج بخت چلی، وارث شاہ داکیرہ مقام ہے جی
وارث مرشداں باہجہ نہ سمجھ آدے گرو دلے دا وارث امام ہے جی
رمزاں عشق دیاں کھول کے دسدائے وارث شاہ دا عجب کلام ہے جی
نوں ہتھ رستا سرگنڈھ مارو، وارث شاہ نوں ساڈا سلام ہے جی

وارث شاہ نہیں انج کتاب لکھی، ہیریاں نال بھری جیویں کان ہوئے
ایہدے ترجمے ہرزبان ہوون، پڑھن والا اینہ سارا بہمان ہوئے
کید، سہتی تے بھابی علامتاں نہیں، گل گل دے رچ نویں شان ہوئے
عاشق ہیرنوں انج پے حفظ کردے، جیویں حافظاں حفظ قرآن ہوئے

شاعر منو تے شاعرِ عظیم اے او، شعرِ دلاں داراز پے گھولدے نیں
 جیہڑے نال عقیدتاں ہیر پڑھن موتی اوہو مرادے رولدے نیں
 عاشقِ عطر گلاب تیار کردے قاضی جھوٹ دا پیاز پے گھولدے نیں
 بولن والا بولد اوج شعران وارث شاہ ہوری کد بولدے نیں

وارث عشق دے باغ دے بیج بیٹھا، کمرے لفظاں نال گلکاریاں نی
 کتے پریم دی و بھلی و جبدی اے کتے عملاں باج خواریاں نی
 کتے کاں نوں دے کے کوچ جیٹی بازاں نال پیالیندا اڈاریاں نی
 وارث شاہ اے پیر اوہناں عاشقاں دا جہناں جتے بازیاں ہاریاں نی

وارث شاہ دا شعر الہام سمجھو، کوئی کمی نہ ایہدی تاثیر دی اے
 جہناں وچ سمندراں کھینڈ کیتی، لوڑ اوہناں نوں سدا پنچ پیردی اے
 گلّاں وچوں پیاکڈ دا گل وارث گل ہیردی کدوں گل ہیردی اے
 وارث شاہ نیں جو فرما دتا، گل پتھر دے اے لکیردی اے

وارث پریم دے کھوہ پیا گیڑ دوائے وارث پیار دے گیت پیا گاوندا
 کدے سنگلی سٹ کے شگن بولے، کدے ونجھلی پیا و جاوندائے
 کدے مست الست ہو جاوندائے کدے رٹھڑے یار مناوندائے
 جنہاں گرو دوارانہ وکھیاں وارث اوہناں دی سمجھ نہ آوندائے

وارث شاہ دی لوڑ تہ پندی، جہر جگروا پھوڑا کوئی پک جاکے
 وارث آس دیاں منزلاں و سداہائے بے آس عاشق جد تھک جاکے
 جھوٹے فتوے سُن کے قاضیاں دے جدر پریم پجاری کوئی اک جاکے
 وارث شاہ دے جوگ نوں کون روکے، دھیرے کھیریاں وچ بے تھک جاکے

وارث مست الست دے شرتباں دا وارث حُسن تے عشق دیاں بانیاں نہیں
 وارث ادوی کم بنا دیوے، جیہڑے کم وگاڑے ہن قاضیاں نہیں
 اکھاں کھلن تے وکھو جہان اندر، رانجھے یار دیاں کارسازیاں نہیں
 کیتا یار دا حکم قبول ایسا، جیساں وڈیاں ازل دے رازیاں نہیں

بیر شو بھدی نال رنجھیاں دے بہتی نال مراد دے سجدی اے
 عاشق روندے عقل دے انیاں نوں، خلقت عاشقاں تے پئی ہمدی اے
 دنیا دار دی دیوے مثال وارثا مکھی شہدے وچ جیویں پھسدی اے
 بالنا تھ دابا لکارا زکھولے، ہستی دکھری جوگ دے رسدی اے

وارث شاہ دا وطن جہان سارا، وارث چن ستاے دی گل کردا
 جدے عشق نوں عاشق ایمان کنڈے اوس یار پیارے دی گل کردا
 جیہڑا لیلۃ القدر چ نظر آوے وارث اوس نظارے دی گل کردا
 وارث اک رنجھٹے دے روپ اندر پورے گرودو اے دی گل کردا

وارث شاہ سخن دا شاہ وارث پیا عشق دی شرح نوں کھولدا اے
 وارث شاہ مقاماں توں نسا اے تہدے سخن ملامتی بولدا اے
 موتی کدھ کے فکر سمندراں دے، پیا چکڑاں دے وچ رولدا اے
 واصف وارث نیں ایہہ کیہہ کردتا، کیوں لونگ سپاریاں تولدا اے

بجھارت

کھیتاں دے وِچ کَلَم کَلی
کنوں دیکھن آئی جھلتی
ریشم ورگے وال نین اُس دے
مکھناں تے دُواں دی بیتی

موتیاں ورگے دندنیں اُس دے
بہرتے مارے ایہہ دوپتی

چُک چُک اڈیاں دیکھی جانے
پچھو کس اڈیک اچ کھلی
ایہدی بُجَل دے وِچ پے گئی
ایہدے جو بن دی تھر تھلی

شیردی بیچی ڈر دی نیں اے
جو آوے اوسرتے جھلی

کدھرے کئی جان نون روئے

کدھرے پیلاں پاندی چلی

سارے پنڈ دامان اے سوہنی

چکھوتے مہری دی ڈٹی

واعف کہنہ را بچہ بھارت

اُس دانناں مکی دی چھٹی

دورے

دُوروں آکے ویڑے ساڈے اُج دھمالاں پان ورے
ساڈے لہوچ لکھے ہوئے پیارے دے وقتے کھان ورے
آساں دے دیوے پئے بجدے چھاگئی رات ہنیری
ویلے دی اکھاں دے اتھر وچک چک اُڈ دے جان ورے
ساڈیاں سوچیاں دے سب بونے وار واری بند کرتے
ساڈیاں فکراں دے سر چڑھ کے بن بیٹھے پڑھان ورے
جس سر اُتے سجدی سی کل عزتاں والی پگ
پیلیاں پا کے اُج اوس سر تے چو کھی مٹی پان ورے
آپوں ساڈے بوٹے پٹن ، آپوں باغ اُجبارن
ماتم کر دیاں ویکھ کے سانوں آتے نیں پرچان ورے
اسماناں تے چڑھ کے واصف اکھاں توں او جھل ہو جانے
کو بجاں نوں ڈاراں توں کڈھ کے دکھرے رستے پان ورے

جوگی

ساڈے دیہڑے جوگی آیا بنی مصیبت بھاری اے
پیکے گھروچ کد تک ہناں اِنج سسرال تیاری اے
غسل دیو، مینوں جوڑا پاؤ، عطر تے کافر لگاؤ
کنا متو جوگی دا جس ڈولی آن کھلاری اے
جو چاہندا او آپے کردا، نہ کوئی جیندا نہ کوئی مردا
صدقے جلتیے اس سوہنے دے جس دی شان نیاری اے
اچھے نیویں، اوکھے ڈاہڑے پریساں دے پینڈے نیں
جے جانا سی تے فیر کاہنوں بیہ کے عمر گزارا اے
اُون والے نیں ٹر جانا، جس نے جانا مڑنسیں آنا
دسن والی گل نیتیں کوئی جتی بازی ہاری اے
اوتھوں اڈ کے ایسھے آئے، اِنج ساہنوں او دیس بلانے
او وی اک اڈاری سی تے ایہہ وی اک اڈاری اے
لے چلو مینوں ڈولی پاکے، روون بھیناں، ویرنہ مالے
اللہ حافظ کر لو واصف سب دی آنی داری اے

سوچ سمجھ کے حکمیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے یوسفؑ درگے بڑے
مردے جیندے چنیدے مردے
یار دی خاطر کی کچھ کر دے
دکت اپنیدا ایس بزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایسے دولت دانیں کم
ایسے اگلے منگدے چم
ایسے کوئی نہ کہند اہم
ایسے تم دی لے سرکار

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایسے سسی تھل وچ سردی
سوہنی کچے تے پئی تردی
کوئی نہ ایسے مانگاں بھردی
ہیر سلٹی کھجس خوار

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایسے ونبھلی کم نہ آندی
رورولنگ گھ جیاتی جاندی
کلی کونج پئی کر لاندی
سبب پاون ہنجاں دے ہا

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایتھے غم دیاں چڑھیاں کانگاں
ایتھے ہوکے، ہنچو تاہنگاں
ادھی راتیں ملدیاں بانگاں
ہمت ہے تے نفل گزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار
ایتھے سارے شیشے ٹکڑے
دنیا والے کرچاں لٹڑے
موت توں پہلے ساہ پئے کھڑے
سوچ سمجھ کے چکیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

گل وچ کفنی کن وچ والے
ایتھے پیراں ہیٹھ دوشالے
ایتھے کھٹیاں کوئی نہ کھالے
پتاں لندیاں بھرے بازار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے کھل لہانڈے ساکے
سولی ٹنگے جہان وچاکے
ایتھے وگدے خون دکھاکے
پہلاں اپنے آپ نول مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

نہ کوئی دور نہ ایتھے نیرے
وچے بیڑے وچے جھیرے
وچے رانجھے وچے کھیرے
اپنے اندر جباتی مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے واصف شاہ نہ کوئی
پیل دی پیل و ساہ نہ کوئی
ایتھے دستے راہ نہ کوئی
اپنے آپ نول واجاں ما

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

”بگل دے وچ پور“

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

آج موسم پھلاں دا آیا

بوٹی اندر مُشک مچایا

چنگا اوہدا ذکر بکسایا

پسلاں پاون دل وچ مور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

کافوں نون بناون والا

میرے سر دا او رکھوالا

ناں کوئی منکاناں کوئی مالا

مٹھی اچ تسبیح دی ڈور

میرا وی نال رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

بینوں ریت تھلاں دی سارے

ٹر گئے ڈاہڑے تے رو گئے ماڑے

لٹے گئے اسی دن دہاڑے

بکّل لے گیا دل دا چور

میرا وی نال رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

ریتاں دے وچ سڑدی جانواں

شوہ دریا وچ تردی جانواں

پنوں پنوں کر دی جانواں

پچھو ہورتے دساں ہور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

ناں میں پنوں، ناں میں سسی

ناں میں رچی، ناں میں تسی

ناں میں اُجڑی، ناں میں وٹی

ناں میں کیچ، ناں میں بھنبھور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

واصف نہیں ایہہ رمز پچپانی

ایہہ حیاتی آنی جانی

جس نے عشق دی موج نہ مانی

سمجھو او زندہ در گور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

چٹھی

کلی بیٹھ کے کھیر لوڑاں
کافر تھیواں بے مکھ موڑاں
کل وی تیریاں لوڑاں سانوں
اج وی سانوں تیریاں لوڑاں
لڑگییاں وی لاج نبھاویں
مہندی والے ہتھ پتی جوڑاں
توں ملیاتے سب کچھ ملیا
تیرے باہجھ نہ کوئی تھوڑاں
کنے دن چھٹیاں توں رہندے
اوسیاں پاواں دن پئی جوڑاں
چٹھی وچ میں دس نہیں سکدی
اپنی بانہہ نوں آپ مروڑاں
منشی جی ہن چھیتی لکھو
وطناتے واصف دیاں لوڑاں

مگنی گل

چل ڈھولن ہن گل، سنجھٹی
واپس کر دے ساڈی چھٹی

غلطی کیتی کیتیم پیار
بیتی گل نول واج نہ مار
ڈٹی بیٹری آر نہ پار
دُنیا ساری تیری یار

اسال وی تیری مرضی ڈھٹی
واپس کر دے ساڈی چھٹی

اکھاں نیں جد مکھ دکھایا
دل اکھاں دی گل وچ آیا
جرم ہو یا تینوں سد لگایا
جو آیا او بھولی پایا!

جانڈی واری گل کر مٹھی
واپس کر دے ساڈی چٹھی

ایہہ کوئی جرم نیں سی میرا
چہرہ ویکھیا جس دم تیرا
ہوش ٹھکانے کد سی میرا
عقل دے اگے سب ہنیرا

بے ہوشی وچ لکھی چٹھی
واپس کر دے ساڈی چٹھی

وداع

پیتاں روون اج سہیلیاں کا ہنوں بیٹھ کے میرے گھر
میں کئی جانا سوہرے مینوں ملیا سوہنا ور
میں آپے سد بلایا، او گھوڑی چڑھ کے آیا
میں داں بناں پٹی ڈردی میں جیندے جی گئی مڑ
میرپاں جنجاں چڑھیاں رنج کے، مینوں پایا ڈولی رنج کے
میں کہندی اپنے آپ نوں جو آئی سرتے جڑ
مینوں پر دیسن کر چھوڑیا مینوں کسے نہیں اج موڑیا
میں مڑ مڑ تک دی با بلا تیرا سنجاد سد اگھر
جد لائی مہندی رانگلی، میں روندی تے گر لاوندی
میرے سکے ہوٹھ نہ بولدے میری اکھاں ہویاں تڑ
اج اکھاں سب نہیں پھیریاں اج گڈیاں رسیاں میریاں
میں اچا بول نہ بولیا، گئے میتھوں سارے ڈر
مینوں واصف راز دسیا، میرا رانجھا ویٹھے آیا
میری گزر گئی پر دیس وچ، اج جانندی پٹی آل گھر

بھڑے بھڑولے

اَج کنکاں پکیاں پیار دیاں
بسر چپک کے واجاں مار دیاں
ایہ ادھی راتیں لائیاں سن
ایہ حق دی گل نستا دیاں
ایہ وچ ہنیرے ہندیاں سن
اَج جون نوں اکھاں مار دیاں
اساں رورو کے جو کٹے سن
او پینڈے سب و سار دیاں
اساں اپنی چندنوں واریا سی
ایہ اپنی حبان نوں وار دیاں
بی اک اک کر کے کیریا سی
اے خبراں دین ہزار دیاں
اے لڑیاں سچے موتی نہیں
اے دوروں چمکاں مار دیاں

اے سب بھڑولے بھر دیوں
اے سارے بھارا تار دیاں
اے کُن فیکوُن نول لائیاں سن
اے کنکاں واصف یار دیاں

غزلیں

اساں بسم اللہ نوں پڑھ کے اِنج کیتی شروع کتاب
وِچ موراں دے پَر رکھے، اَساں لائے عطر گلاب
وِچ اکھاں غوطہ ماریا تے پکڑی زلف دی لُج
اساں موتی کڈھیا میم دا، اَساں کیتا کم شتاب
اساں دَر قے تھلے خیال دے تے کاف لُج دیکھیا نوں
اساں مستی لئی الست دی اَساں پیتی رَج شراب
اساں نیتاں بنیاں پکیاں، اَساں یاریاں لائیاں سچیاں
اساں بھلے ساں جد سمجھیا دل کیتا کم خراب
بن دیکھیاں اوس نوں نیا، اَساں کاسا آپے بھنیا
جد ڈوری دتی یار نوں ساڈے مگے سب عذاب
اساں دعوت کیتی یار دی، نالے اک دی نالے چار دی
دل سیخاں دے وِچ ٹنگیا اَساں کیتا پیش کباب
اساں رورورا تاں کٹیاں، اَساں چنگیاں کیتیاں کھٹیاں
جد آیا ماہی سامنے سانوں دیکھن دی نہیں تاب

اساں لکھے خط پیار دے اساں جنگل و احساں مار دے
اساں آپے جا کے پچھیا، ساڈا اسی کہ جواب
حَبْدِ الْمَفِّ، لَامِ مَلَايَا، اَوِ اللّٰهِ بْنِ كَيْسِ
وَبِجِّ مَسِيْمِ مَرُوْطِيْ جُوْطِيْ كَيْسِ ابْنِ مَرْثَدَانَ
اساں پڑھیا اے الناس نوں، اساں چھڈیا عام تے خاص نوں
جَدِ نَقْطَةِ وَكَيْفِيَّةِ يَابِ دَا اِسْمَا كَيْتِيْ بِنْدِ كِتَابِ
اساں پڑھنے توں چیت چایا، ساناں سوہنا نظریں آیا
جَدِ اَصْفِ رَايَاتِ جَاكِيَاں دِنِ بِنِ دِيْ جَاوِنِ خِجَابِ

رُتّاں پھریاں، یار نہ ملیا، ڈھونڈے جنگل بیلے
اکھاں کولوں او جھل وسدا، ساہواں دے وچ کھیلے

مرجاواں گے فیر ہوون گے اوہے ساڈے میلے
ہجر فراق دے صدے واصف کد تک جان تے جھیلے

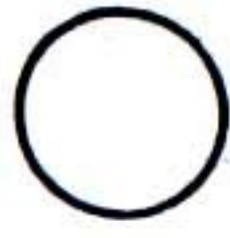
میں مسیا نال یقین دے، میں دیکھیا کھاں نال
اوہے ہتھ کھنڈی یسین دی، اوہے گھنگھر والے بال
اوہے چلے پاسے نوہے، اوہا ہر جا عین ظہوہے
اساں پیراں تے سرسٹیا، اساں چھڈے سب جہناں
اوہدی گھر گھر نوبت جدی، اے ازلی گل نہ آج دی
او میم دی بگل مار کے، گل کردا ساڈے ناہی
جہناں راتاں بیٹھ کے گالیاں، او سکھیاں کرماں والیاں
جہناں موتی رولے خلك تے، او ہونیاں سب نہماں
اورا نجھا بن بن آوندا، توں ہیر سلہٹی بن
توں چرخا کتیں پریم دا، تینوں ملے گا پریم کمال
اوہنوں ملنا سوکھی گل اے، او آپے ساڈے دل اے
تسی بیٹھو اوہنوں سوردنئے، او جاوے ڈیوا بال
توں واصف گل نہ من دا، کیوں اپنے دردنوں وند دا
جا موجاں مان پیاریا، تیری گڈی آیا لال

جہناں لئی اساں دُنیا بھلی اودی ساہنوں بھل گئے نیں
اک اک کر کے سکے اُتھر مٹی دے وچ رُل گئے نیں
کل تک اپنے دل وچ گل سی، آج اوسکے شہر دی گل ہے
وچ چور ہے پھٹے بھانڈے، سب افسانے ہل گئے نیں
بند کواڑاں دے اوہے وچ دل نے بھیت لگانی سی
کھلے وال سجن دے دیکھے، سارے بُوہے کھل گئے نیں
کیہہ ہو یا جے اک دو کنڈے میرے دُکے دتے آئے
تیرے دروازے تے لکھاں سجرے سوہنے پھل گئے نیں
رنگاں دا اعتبار نہ کریے، اکھاں وچ نہ سُرے بھریے
اکو بوند وچ رنگ پھٹ جانے، کجے کجے ڈُل گئے نیں
پھلاں دی خوشبو امی چینی، ایدھروں اودھروں بچ کے لنگھیں
جیہڑے پھل سن سردا سہرا آج پیسے وچ تُل گئے نیں
جھتھے خوشبو پیار دی آوے اوتھے جا کے ڈیرا لاوے
روندی دنیا دیکھ کے واصف اپنا رونا بھل گئے نیں

پکیاں دیویں یار تریکاں
آینویں نہ پئی راہ اڈیکاں
تینوں ملیا بان حسن دا
ساڈے منٹھے عشق دیاں لیکاں
چنگی کیتی نال اساڈے
تیرے شہر دیاں وسنیکاں
شہراں دے وچ لعل گواہ کے
جنگل دے وچ مار چیکاں
بھولے یار دے کن بھر دتے
ایہہ کیتا کر توت شریکاں
ڈل جاون نہ بھرے کٹوے
آ، میں تسی لاواں ڈیکاں
ویکھاں مچھل زمین تے واصف
بوٹے میں اسمان تے لیکاں

اُج نُوياں رُتاں آئياں، جہناں اگاں آن لگائياں
کوئی وِرا وِرا بچيا سا نوں لے ڈُباں ڈُباياں
دن چھیتی ڈُبا پيار دا، سا نوں جنگل وِجاں مار دا
تینوں دوش نہ کوئی پياريا، تقدیراں اگے آئياں
توں روزہ چُپ دار کھيا، نہ پچھيا نہ کچھ دسیا
توں اک جواب نہ بھیجا اسان لکھاں چھپیاں پائياں
اسان چنگا يار بنایا، جیہڑا اڈيا فیر نہ آيا
او باز پہاڑاں وسدا جس سا نوں تاہنگاں لائياں
او کچا کچ دکھا گیا جیہڑا ڈُبا سا نوں لے کے
اسان جانا سی اُس پار نوں سا نوں کچے لیکاں لائياں
ہن چھڈو وِا صف ایس نوں، ہن مٹی پاؤ گل تے
جو ہونا سی او ہو گیا، جو گئیاں مڑنئیں آئياں

او وی اپنا رونا روئے او وی دین کرنے
جس ویری نے ساڈے بھولے یار دے کن بھرے
چنگا ہندا ہے بل جانڈے یاری لاون والے
صدقے جائیے دُنیا دے ہن دکھو دکھ مرے
اپنے سلتے توں وی ڈردا، دل دی گل نرالی
ایہو دل کانگاں نوں ٹھٹھے ایہہ طوفان جہرے
موت جیاتی دوویں میری ہمت دے ہتھ آئیاں
رونی مٹی وچ جیاتی، میتھوں موت ڈرے
جو کہیا سی اوہی ہویا، نہسن والارنج کے رُیا
آپے لائی آپے توڑنی واصف کیہہ کرے

ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر
اندرو اندر کم کمر حبانڈی بندے دی تقدیر
اُنچ تے بڑے کرم ہوئے نہیں بڑیاں رحمتاں ہوتیاں
میری اک دُعا پرانی، لبھدی پھرے تاثیر
حسن اساڈی منزل ہوئی، درد اساڈی راہ
ہاواں بہنو سنگت ساڈی، عشق اساڈا پیر
جھٹھے تخت خزانے ہوون اوٹھے آساں نہ جانا
جھٹھے عشق دے تنبو لگن او ساڈی جاگیر
روح مسلم دی طاقت دے ماتحت زمانے سارے نہیں
را بنجھے کھیرے دیکھدے رہ گئے وارث لے گیا ہیر

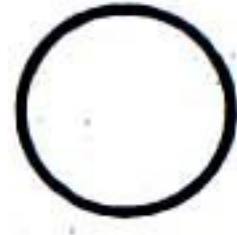
وِجِ جَنگِلاں دے سَدِپئی ماراں
جے آویں میں جِتِ سَدِپئی ماراں
میں اک کَلّی پئی کُر لاندی
کوئجاں چلیاں بَنھ قطاراں
تیرے میرے جھگڑے کاہدے
تیریاں جیتاں میریاں ہاراں
میں چنگے کُنساں وِجِ رُجھی
آپے ڈھاواں آپاں ماراں
اپنی مَت نوں مار کے وا صف
ہُن میں سب دیاں مَتاں ماراں

سب بہاراں یاراں نال
آیا ماہی، پادھمال
پچھیں آون والے دا
دستیں نہ تول اپنا حال
عشق کمانا سوکھا نیئیں اے
گل نہ پا بیٹھیں جنجال
چٹّی گھوڑی والا آیا
اکھاں دے وچ ڈیوے بال
چنگی گل اے گل نہ ہوئے
ہو جاوے تے گل نوں پال
بھل جاوے گے چانن دن دے
راتاں نیں جد کھولے وال
مرناں پیندا و اصف ایستھ
چیندے جی نہ ہون وصال

ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جلے
کندھ ایہناں دی ساڈے سائے
اودی اک بہر روپن نکلی
میں وی لکھاں بھیس وٹاے
چیندے جی گل اک نہ منی
قبول تے جا پھل چڑھائے
سچے موتی اولے جاون
بہناں اپنے بھید چھپائے
مرد قلندر اونہے واضح
سؤلاں نوں جو سینے لائے

آپنی جلدی کرنے پیسے تھوڑی دیر تے ٹھیر
آپ اجاڑ نہ دیتے ہتھال نال دسا کے شہر
کل انصاف جو ہونا، ساہنوں اُج نظر پیا آوے
اکنال دے برہمہر داسایہ اکنال تے دُپھاں اقر
دیکھن دے وچ جو سمند رہندے چپ چیتے
اندروں گچی ڈھاہ پئی لاوے گچے غم دی لہر
دیو مبارک سیوینوں، گل نہ میتھوں پچھو
سجرے کن پڑوا کے آیا جوگی ساڈے شہر
لکھ حکیم طبیب سیانے کوئی نہ ساڈے مرض نوں جانے
ہُن علاج دی لوڑ نہ کوئی، لوں لوں د وچ پیا دازہر
پل پل گھڑیاں کٹ دیاں جاون، و صنف تھوڑی دیر دے ساون
ترے ویلے پچھے رہ گئے، اگے آیا پچھلا پسر

آپے نسیں بلدی بابلی اے
اساں اپنی رت اُچھالی اے
جو ڈھولان وانگوں گج دا اے

او بندہ اندر وں خالی اے
کل تک جو ساڈا ویری سی

آج سناڈے باغ دامالی اے
توں آئی تے میں دستاں گا

کد پُرو آون والی اے
جس تارمی داشوہ گھر وں سا

او تارمی کرماں والی اے
واصف کیہہ دَسناڈیا توں
سر دتا تے گل پالی اے

کوئے ورق پلٹ دا جا
پڑھ کمتا باں سٹ دا جا
ناں سمجھیں ناں دیکھیں اُس نوں
اللہ اللہ رٹ دا جا
جو بوٹا توں ہتھیں لایا
اپنے ہتھیں پٹ دا جا
جانڈی واردا میلہ سمجھیں
جو بل دا ای کھٹ دا جا
تیرے سردا نل حُدا ئی
اینویں نہ سر سٹ دا جا
ایس کارن ایہہ پتاں بنیاں
چھج اچ پاکے چھٹ دا جا
یار دلیلاں دے وچ پیا
واصف توں وی ہٹ دا جا

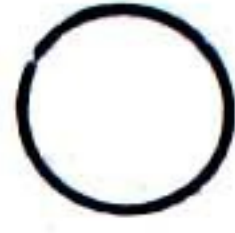
اُدھی نیئیں اسماناں اُتے اپنے آپ پتنگ
چدے ہتھ چ ڈورے تیری اوہدیاں خیراں منگ
میں ہتساں تے یار بھیرے بے رداں تے کلا
دکھاں دے ٹاپو دے اندر کوئی نہ جاوے سنگ
غم جوانی نوں کھا جاوے، ہڈیاں ناس سُکاوے
پہلی بوند چ پھٹ جانے نیں چکن والے رنگ
اے حیاتی اپنی ساری روح تے بُت دا جھگڑا
رانجھارا انجھا کردی مرگئی سیدے یار دی منگ
کوڑی دُنیا بے وِچ و اصف سچی گل نہ کریے
ساکے کوڑے کٹھے ہو کے دیندے سولی ٹنگ

میرے بہرتے امبر ڈنگیا، میں تاکے چن دی جاں
میں اپنے آپ نوں ڈنگیا، میں سپاں دی دی ماں
میں پونی کتی پریت دی، میں جھتے پریم دے کھوہ
چننے چیلدی ماہل نوں توڑیا، میں جپ دی اُس داناں
میں اپنے دل دے غار وچ جد ویکھیا ساون ڈھول
میں اچیاں بانگاں دتیاں، میں سجدے سیس دھراں
میں سُستی خواباں ویکھدی، میں پیڈی پانی گنڈھ
جد جاگی یار نہ بھیا، میں جیندے جی مہرباں
میں لوکی پاگل اکھدے، میں ڈھونڈن چلی یار
میں لعل گوایا شہر وچ، میں جنگل دے دل جاں
میں جگت گرونوں سوڑیا، میرے وگڑے کم بنے
اوہنے گھونگھٹ چکیا میم دا میں کلمہ پڑھدی جاں
آج مہندی لان سہیلیاں میں سداسہاگن ہونی
میں صدقے جاواں اوس دے جس و اصف لکھیا ناں

کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ اوتے نیں
بے درداں نیں ساڈے گھر دے پرچھاویں وی نلتے نیں
ایس دُنیا دی بھیر دے اندر جد میں سوچ وچاری اے
اک دُوبے دے نیڑے وسدے ٹاپو اُنج اکلے نیں
جھلا جان کے چھڈ نہ جاویں، گدڑی دیکھیں ہتھ نہ لاویں
لکھ سیانے تیرے درگے راہ تے پائے جھلے نیں
جسد دا درد لگایا ڈیرہ، چن سہکے امیر میرا
شکر کراں میں لکھ لکھ وارھی دن نشتیاں د ڈھلے نیں
قاصد دیکھاں، چھٹی دیکھاں، چنگا کیتا میریاں لیکھاں
موت سر ہانڈیں آکے بیٹھی، ہن سینہڑے گھلے نیں
چنگا ہندا، کجھ نہ ہندا، نہ او ہندے نہ میں ہندا
جنہاں لئی ایہہ دُنیا چھڈی اوں ہنوں چھڈ چلے نیں
اگ پرائی نہ پے سیکو، جھاتی مارو، اندر دیکھو
جو لگی اے اک گھر و اصف سارے اُس وچ بلتے نیں

رکھہ کراں اِکلاپے دا
اپنے دھی پُت ماپے دا
گھجُا درد حُب دانی والا
اَنج نئیں کل جاپے دا
اَنھے بولے راہ وکھاون
رونا ایس سیاپے دا
ساتھوں ساڈا حال نہ کچھیں
سانوں لا کے آپے دا
ہر تیرے وچ لکھاں پھرے
آیا دور وٹاپے دا
ہر بندے تے جھولا پیندا
سانوں اِک سرپے دا
واصف ملہاراں دے برتے
دیپک راگ الاپے دا

اکھاں دے وِچ وِسن والا سوہنا نظر نہ آوے
دل نون ٹھنڈک دیون والادل نون اگ لگاوے
کالی رات جُردائی والی اپنا رنگ دکھایا
پچھو نہ کیوں کالے ہو گئے، سوتے، پیلے، ساوے
ہتھوں باز اڈا کے کستی تھلاں دے وِچ رُتی
چِستی واو چھوڑے والی کوئج پئی کمر لاوے
آساں ماری ہیر و چاری کر دی ہندی ہاں ناری
کنیں رانجھا مندر راں پا کے آوے یا نہ آوے
دیوے خشتیاں دے جُجھ جانے، ہاسے ہنخوبن جانے نہیں
وسدے شہر نہ بلدے جتھے ڈیرہ عشق لگاوے
کاہنوں، کیویں، کد کپہہ ہو ریا بہ پچھن لوگ بگانے
لوکاں نون دس تیرا و اصف کیہڑی گل سُنکے

اے سے پاسے سارا پلّہ

میں وچ بیٹھا کلم کلا

دنیائوں جھولی وچ پلّے

ساہنوں کہندا چھڈ دے پلا

پاگل دی گل سٹو نائیں

کل دا موہری آج دا جھلا

دل دے اندر ویری وسدے

اپنے آپ تے بولو ہلا

جبا دو گرانگی توں لار کے

ساڈے گل چ پا گیا جھلا

جس بگل وچ تھاں نہ لہتے

چھڈو اس بگل دا پلا

تیری دھون تے ہتھ آساڈا

جو کر دا اے، کر دا اے اللہ

واصف سن شیشہ کیہ کہندا

توں وی کلا، میں وی کلا

اک پردیسی یار بنایا
اڈیا بازتے فی نہیں آیا
یکہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
جس نے لایا او کھپتایا
زل بل مینوں دیو ودھائی
میرے دیڑے جوگی آیا
کھتے دسو کیہ ہو پانے
مینوں کیوں سب نہیں پرچایا
چنگی وا وچھوڑے والی
جس نہیں ساہنوں گل نال لایا
”ب“ دے جھگڑے ساکے مک گئے
”ا“ اکلا نظر میں آیا
خیر دیاں خبراں آون شالا
واصف دل دا مھپل کملایا

سوسو واری جلیے واکے
سوج نوں پئے کھاون تارے
بیتوں اکور وگ اے تیرا
تینوں سارے لگدے پیکے
پردیسی دی ہستی کیہہ اے
گلیاں دے لکھ جس توں بھکے
آنا جانا خالی ہتھیں
اینویں بیٹھا پیر پسارے
میں دی تیرا کجھ لگدا واں
کجھ ارشاد وی میرے بکے
جھوٹن والے سستے سوں گئے
حالی پینگاں لین ہلارے
کل تک واصف چنگے بھلے
انج پئے غزلاں کہن و چارے

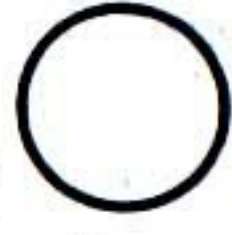

پر پھانویں دے جنگل دے وچ اپنے آپ نوں وا جاں مار
اسے پاسے اگ لگا کے وچے اپنے آپ نوں ساڑ
ایتویں نہ پیا پچھے نسیں، رونا پے گا تھوڑا، تسیں
وسدے گھرا جاڑ کے رہندی جنگل دے ہرناں دی ڈار
جھوٹ وی اک دن بیچ ہو جانے گڈاناں برات دے آوے
گڈیاں کھینڈن وایے گڈو، ایہہ گڈا وڈا فنکار
مجبوہاں دے کول نہ بہناں، دُوروں دیکھ کے راضی بہناں
اٹھواٹھ لگا دن گے ایہہ جس دم ہوئیاں اکھاں چار
جیندے جی ایہہ پتاں لاہندے بنامی دے چھج وچ پاندے
مر جانیے تے قبراں اُتے لوکی بنھ دیندے دستار
نال سکندر چنگی کیتی، خنصر نہیں آپوں رنج کے پیتی
جے توں پینا آب حیات، اپنے دل وچ غوطہ مار

کیوں کر دایں آہاں زاری، عشق دی بازی سب نیں ہاری
جتن والے عشق نہ کر دے او کر دے نیں ونج بُر پار
نظریں آون جو وچاکے باہروں ہولے اندرں بھارے
ہردی گڈری لعل ہے پیارے و اصف ہرنوں کھنایار

کورے کاغذ کیتے کالے
دل دی رہ گئی دل وچالے
لوکاں نوں دیدار دے کالمے
ساہنوں دتے بھر پیالے
سجھن پیارے ساہ تے سمے
مڑ نیس اُندے جاون والے
کیچ توں کر گئے کوچ پیارے
سستی نوں گل لاون والے

سچی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور
کاہنوں سانوں نیڑے کیتا بے کرناں سی دور
مڑ کے ہتھ نہ اون گے ایہہ شیشے نہیں انمول
سانبھ کے رکھیں دل اساڈا کریں نہ چکنا چور
دھپیاں دے وچ بھکھے نوں نہ سایہ ملے نہ پھل
دُنیا دار دی یاری سانوں دے رُکھ کھجور
تردی مردی آئی بردی لکھ بھناں دے پانی
جیناں مرناں پیار دے اندر کیتا میں منظور
کدے نہ کہنا منیاں میرا تر لے کر کے موٹی
توں سندور نہ لایا سانوں آج لا کفور
دل دیئے تے ایتھے واصف برودی دینا پیندا
عشق دی نگری دا دُنیا توں وکھرا اے دستور

اُون دُکھ تے دُور بلاواں، سُکھ اُون تے سچن لکھ
تستی نوں ترساندے رہندے دُوروں بڈل گچن لکھ

اصل دی اے کھیڈ پیارے نقل لکھ نقلیاں پئی مارے
اے مرجانے مور نہ بنوے بھانویں کاں پئے سچن لکھ

ماں صدقے ماں واری جاوے جو لکھی اے جھولی پاوے
آخر آنا ہیٹھ چھری دے بھانویں بکرے سچن لکھ

ایہہ سواد سہراں سنگ جاندے، اپنے ہتھ نہ روکیں یار
اک دو تیراں نیں کی کرناں، میرے سینے وچن لکھ

اُج کل میرے چار چوہیرے تیرے درداں لائے ڈیے
جوں دیوے دی لوتے بیٹھے پہرے دار ہنیرے
سرتے جھٹی جو کچھ بیتی ، چنگی وند پیکے کیتی
خوشیاں دے پھل اپنی جھولی ، غم دے کندے میرے
پردیسی گلیاں وچ رُتے ، شہر دا بوا کوئی نہ کھلے
پرچھانویں دی دُھپاں مل لے ، دیکھے رُکھ بھیرے
اک دو ہون تے گل نسیں کوئی ، ایٹھے سمجھو آخر ہونی
ہر تیرے وچ لکھاں پیرے ، کیہ تیرے کیہ میرے
ایس بستی توں جائیے وارے ، سوئج نوں پے کھاؤن تارے
اٹھاں کسندائے سارے ، اندر باہر ہنیرے
تیرے ناں دیاں بال کے وٹاں ، ہُن میں دسد شہرنوں چٹیاں
وصل سراق دی کسنداں وچوں نکلی گل اگیرے

میرے دل دی سپ دے منکے، کجھ اسماناں تے جا چکے
باقی رات نیں اوس بنا کے مھ پُلاں اُتے کیرے
ایہدی کجھ تعبیر وی دسو، جگ جگ جیو و جم جم و سو
میں سفنے وریج کیرہ و پیندا آں، پھلاں ہیٹھ بنیرے

میں تتی دے سڑ گئے بھاگ
میںوں ڈنگن پیار دے ناگ
اچھے شملے والیا راہیا
ساڈے ول وی موڑیں واگ
میںوں بیبا چھڈ نہ جاویں
آئی میں دریا نوں جھاگ
میں سو جانواں ، سب سو جانڈے
میں جاگاں ، سب جانڈے جاگ
دس میں تینوں کیہہ سناواں
میںوں یاد اے دیپک راگ
انج میں رنج دھم لالان پانواں
میرے کوٹھے بوے کاگ

دِناں وِچوں رخصت دا دِن

راتاں وِچوں رات سہاگ

چار کھاراں ڈولی چُکی
واصف سب چُکائے لاگ

دستور نرالاے دنیا دا، اُج کیتیاں تے کل بیتیاں نیں
اُگے آؤندیاں اپنے آپ دے او، جیہڑی وِچ دِلاں دے نیتیاں نیں

ایتھے خالی جہناں دیاں جھولیاں نیں اور ہندیاں سدا بڑبولیاں نیں
جہناں بکلاں دے وِچ ماہی و سدا، اور ہندیاں چپ چپیتیاں نیں

جہنوں جنگلاں دے وِچ لبھدے ساں، او یار ملیا اے دل دے وِچ
جد اپنے آپ دا علم ہو یا، آساں اکھاں اپنیساں سیتیاں نیں

جے میں جان دی یار نہیں ٹر جاناں، دل کھول کے دکھڑے دس دیندی
میںوں اُج افسوس ایس گل دا اے کیوں رُج کے گلّاں نہ کیتیاں نیں

تسے اتھرو پین دی گل کر دے ایتھے یار دا فضل کمال ہو یا
پاکے نین پیالیاں وِچ و اصف رتاں کھچ کے دل دیاں سیتیاں نیں

اساں برتے غم دے جھڑ ویکھے
اساں ہنجوبن دے ہڑ ویکھے

جیہڑے اسماناں تے اڈ دے نیں
او خیال دے گھوڑے پڑھ ویکھے

کدے ویکھے ہونہ کہاڑی دا
کدے زور روکے او جڑ ویکھے
ایتھے بن پڑھیاں گل بلدی اے

اساں دفتر سارے پڑھ ویکھے
جتھے واصف ہو ہو ہندی اے
او وچ اجاڑ دے گڑھ ویکھے

دھرتی نوں آسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
عاشق کہن امام راجھے نوں، ہیرے معشوقاں دی پیر
ایہہ جیون اک سُنڈ سُنڈ اقصے راہ چ نک جاندا
عمر بچاری رورول بھدی خواہاں دی تعبیر
میں ہتھاں تے دھرتی ہتھے رُوواں رووے آسمان
میں ہاں تادرا، قدرت میری، میں اپنی تقدیر
عشق ہے اپنا آپے کعبہ، عشق قرآن حدیث
عشق ”اَنَا اللّٰہ“، اللہ اللہ! کون عشق دا پیر
تتی ریت، دچھوڑا، پینڈا، کونج پیئی کرلاوے
لامکانی باز دکھالی دے کے ہووے تیر
عشق خرید تھلاں دارا ہی رورو عمر گزارے
عشق ہری لے ہر ہر اندر، عشق لے بھگت کبیر
تیرے میرے رشتے کوڑے، کوڑا سب پسا
”پاپے“، ”چاپے“، ”مامے“ کاہے عشق دے کھڑے پیر
عشق ”الست“، ”بلی“، داقصہ، عشق نفی اثبات
کثرت دے وچ عشق دی وحدت، وحدت وچ تکثیر

عشق ”مُرَبَّل“، عشق ”مَدَنِي“، ”ظہ“ تے ”یَسِين“

ظاہر باطن ذات عشق دی ایہو مڈھ اخیر

عشق شہید شہادت حق دی عشق رضا دا بندہ

عشق اویسؓ، ابوذرؓ، جامیؓ، عشق علیؓ، شبیرؓ

عشق دا ڈیرہ سولی اُپر، عشق تے موت حرام

وصل فراق تئوں عشق اگیرے، عشق سمیع بصیر

مَر کے جیندا، جی کے مَر دا، عشق بڑا کجھ کر دا

”موتو اقبل“، ”بل ایماہم“ عشق دی ذات قہر

عقلاں نال عشق نہ ہندا، عشق دی الٹی چال

عشق ہووے تے وگے اصف اکھاں دے وچ نیر

اچھی تھان تے نیوں لگایا دل میرا پیا ڈر دا
اوسلطان زمانے بھروا میں بروے دا بردا

کول بلاواں تے ہتھ نہ پئے، مونہہ ویکھاں میں گھروا
واصف یار تسلیاں دیوے ملن دی گل نہ کروا

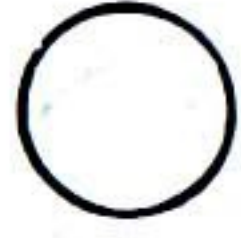
پر دلیسی ٹر حبانانا، منتھے وٹ نہ پا
بے پروائیاں چھڈ دئے دل نول پھٹ نہ پا
ایہہ دو چار دناں دا میلہ دُنیا دا
میلہ دیکھ توں سبناں ایستھے ہرٹ نہ پا
ایستھے موتیاں ہیریاں نہیں کم کرنا اے
ایس تر کر طی دتے وچ مانی اٹ نہ پا
پہلے کر دیدار تے فیر گل بن دی اے
اوسن دے ناں دی خالی ایستھے رٹ نہ پا
اکو سوٹی نال نہ سب توں ہاکی جا
نچرتے کاٹھی، گھوڑے تے چھٹ نہ پا
اندر اندر سڑناں و اصف چنگا نہیں
راز اگل دے مونہہ وچ بیٹھا وٹ نہ پا

میرے دل وچ پئے گیا شور
میراوی ناں رکھو ہور
میتوں کانگ سلاماں کردی
میتھوں ڈردے ڈنگر ڈھور
بندیاں کولوں بیکہ منگدا این
بندہ بن کے ربّ نوں سور
اوس دا کیچ سلامت و تے
جس لٹیا ساڈا بھنخور
اپنے گھر وچ جھاتی مار
نہ پاڈے گھر وچ شور
جس دی یاد اے ساڈے دل وچ
اودھی ساڈی اکو گور
واصف ایہہ تماشا چنگا
شہراں دے وچ پندے مو

اپنا خون پوا کے پنڈاں شہر و سائے
شہراں وچ گواپے جو پنڈاں توں آئے
اوہو شے جو کندے سوہن لے کے آنا
ریجھاں سدھراں نال میں اپنے کن چھوڑائے
اپنی صورت وی اپنی نیئیں لگدی اے
اچھے یوں امی شیشہ بن کے آگے آئے
توں وی لے بہاراں راوی پارگیوں
میں وی تیریاں یاداں دے پھل دھتے پائے
اڈھی راتی سورج چمکاں ماردا اے
دن نوں واصل تارے مینوں نظریں آئے

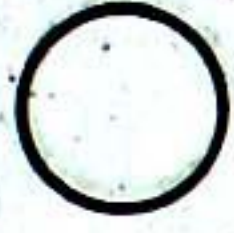
آپے اپنی گلی ساڑھی، آپوں اگ لگائی
جددی لگی ساڈے اندر وبری ہوئی حُبدائی
میں جوانی اوکھی پالی کھاکے دُده ملائی
واور وولے چلے جس دم ایسہ وی کم نہ آئی
شیشے ٹٹے مڑکد جڑ دے، کرجاں دیکھ نہ رو
جو ہونا سی اوہو ہویا، لکھی جھولی پائی
بندہ بندے توں تھک جاندا اے قدت دا کھیل
لوکی کسندے پیار دے اندر چنگی گل حُبدائی
ساڈے نال لڑائی کاہدی من و اصف دی گل
ایس دُنیا چ وِر لے وِر لے یاری لانبھائی

جیہڑی بوٹی ڈل دیچ لائی او بوٹی اَنج پھسل گئی اے
رورو کے جو لکڑی سکی عشق دی اگ لہج بل گئی اے
لمیاں عمراں دے پنڈے دی آخر نوں مک جانے نہیں
کی ہو یا جے تیری اک۔ جوانی ای تھے ڈھسل گئی اے
میرا دوش نہیں اے کوئی، جسد تک ہو یا گل کوئی
کتوں کئی لکدی چھپ دی بھرے بازار چ گل گئی اے
ایویں نہیں پے ڈیوے بلدے، ایویں نہیں پے جھنڈے بلدے
روضیاں والیاں قبراں دے دُچ تیرے عشق دی سسل گئی اے
چُپ چپیتا زہر نوں پیتا، واصف نہیں بدنام ناں رکیتا
مینوں دیکھ کے دُنیا دی اکھ آپے تیرے دل گئی اے

کریں نہ ایسے روپ دامان
مُونہ تے پیارے مٹی پان
دیکھی جا دنیا دے رنگ
دنیا نول اپنا نہ جان
عشق دے اوکھے موڑتوں بچ
عشق اُجاڑے سدے بھان
میریاں میری جھولی پین
تیریاں تیرے اگے آن
سپاں دے پتہ مہترناہیں
سُنیا نہیں توں اے اکھان
واصف چھتے ہیرے بن دے
میں اوہ لبھ لپٹی اے کھان

ستی کو کے ہاتھ تھل
سوہنیاں رہا پُنوں گھل
پردیساں دے کھیرے چھڈو
دل آؤ ہُن وطنوں مہول
جانڈے جانڈے اگاں بلا گیا
کن چ کہہ گیا وڈمی گل
شہر دے دیوے ساکے بچھ گئے
چسل ہُن گرو دوارا نل
نویں بہار نے رنگ دکھایا
نہ کوئی پھل تے نہ کوئی پھل
باہروں واصف سب چنگاے
بندہ اندروں جاندا گل

کوئی دیویں کم دی مت بھرا
ایتھے کد آواں گے وت بھرا

جنھیں بولیا صرف مجت دا
ایتھے اُدی بن دی گت بھرا
اینویں کنداں پے اُسار دے او

ایتھے پینی کوئی نیں چھت بھرا
توں کلا ایدھ نہ آویں
میری راہ وچ بیٹھت ست بھرا
ایتھوں نیویں پا کے نستی جا

ایہہ پریا لاندھی پت بھرا
جد چاول گھر وچ مک گئے

پے مونہوں منگن مجت بھرا
اوہنوں واصف دل وچ ویکھ لے

اینویں بہتا شور نہ گھت بھرا

تیری یاد دے سنجے شہر وچ میری ذات گلی دا گھ
رورو کے ہن اُدھی رہ گئی تیرے نال جو لائی اکھ
اس دنیا دی یاری تے اتبار کرن توں پہلے سوچ
خود غرضی دیاں قبریاں اندر لوکی رہندے دکھو دکھ
یاہراں نال بہاراں کد تک کد تک روپ دے میلے
جھٹھے قہر دے سورج چمکن اوہ پینڈے دی اکھ وچ رکھ
نیتاں دے برسر ہرے پینڈے نیتاں دے گل پینڈے پھا
دل دا کافر کافر رہندا، بھانویں جج کر آونے لکھ
واصف عشق دی بستی دا دستور نرالا ہوندا لے
جے مرنے دی ہمت نیں لے اس بستی وچ پیر نہ رکھ

منگاں ملک تے تخت نہ ب کولوں تیرے باہجہ نہیں کوئی تھوڑے مینوں
تیرے عشق نہیں تاج پوایا اے، ہن ہور نہیں کوئی لوڑے مینوں

میں تے خیال دا پچھی چھوڑیا سی، تیرے باغ دا پھل نہ توڑیا سی
ایناں جرم تے آئی سزا سجن، کاہنوں جنگلاں وچ گیا چھوڑے مینوں

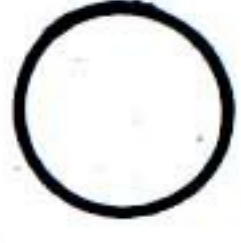
جہناں لئی اساں جھگا گالیا سی، کچے گھڑے تے عشق نوں پالیا سی
جد غم دی کانگ نہیں زور کیتا، او گئے جہناں وچ ر ہڑے مینوں

ساری عمر گزاری اڈیک اندر، تیرے پیار دے انٹنوں دیکھیا اے
لوہیا مٹی ہو یا پارس کس کارن ہن ملنے دی نہیں لوڑے مینوں

واصف پریم دے نال پریت کیتی، اکھاں نال دیکھی جہیری تن بیتی
شیشہ ٹٹاتے کرچاں وی اڈ گیاں، ہن کوئی نہ سکدا جوڑے مینوں

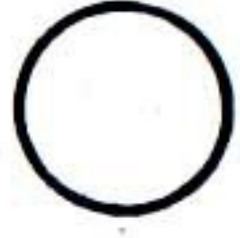
رات ہنیری ، کلاٹاپو ، اُتوں ماہ سیالا
میں وِچ کلا بلیٹھ کے پیواں آب حیاتی والا
دل وچارا یاداں کردا میں پالے وِچ ٹھردا
برقاں دے وِچ اگ پیئی بلدی دیکھے دیکھن والا
گل کرے تے دُورنوں جاندی چپ کھیلے تے مردے
جس نیں کڈی جان ساڈی او ساڈا رکھولا
لوکی کہندے تڑکا ہو گیا ، ساڈی رات نہ مکی
ساڈے بھانیں ایہو سورج ، نہ چٹا نہ کالا
مُشک تے عشق نہ چھپن و اصف دنیا ساری جانے
جیہڑا اپنا روگ چھپا دے او ہے ہمت والا

آون حباون والا ساہ
چُپ کر کے پے جاندا راہ
جیٹری آپوں کند اُساری
آج او ساڈا روکے راہ
جُھکا ہوواں تے میں کمتی
پتے مال ہووے تے شاہ
جس بکر دی چھاں نہ ہوئے
اوس بکر دے چھوٹے لاہ
میں رانجھے دی رانجھا میرا
چاچا کیدو خواہ مخواہ
آج تیری آساں دی پنڈ
واصف بستر توں سٹی لاہ

باہروں پچھے اندروں کالے
ایسہ بگلے میں آپوں پالے
مکڑی وانگوں بندا رہندا
ذہن بیچارا سوچ دے جالے
پتلی نیس کیہ رنگ جمایا
جانن ناچ نچا دن والے
آپوں بیٹھ کے پھلاں دے مریج
کیتا ساڈے باغ حوالے
کتنی کھپ مچاندے بندے
آج آئے، کل جاوے والے
اپنے دل دے دروازے نوں
لائے پکے پیڈے تالے
واصف ہن عتبار نہ کردا
تیرے وعدے دیکھے بھالے

راہ کھوجو اپنے اندر دا
کوئی وِرا موقی لے تَر دا
جو ٹھاٹھاں اکھاں وِچ مارے
میں موقی اوکس سمندر دا
جھنّے اپنا کاسا توڑیا اے
او غیراں دے کاسے بھردا
ایتھے لکھاں آکے ٹُگے نہیں
اُج توں ایں مالک جس گھردا
کیہ جانیاسی توں واصف نوں
ہُن رگڑا کھاف تلندردا

جو کیتی سو آگے آنی

دودھ دا دودھ پانی دا پانی

تیرا اک علاج میں دستاں

چینی دے وچ تھوڑا پانی

کالی رات خبُدائی والی

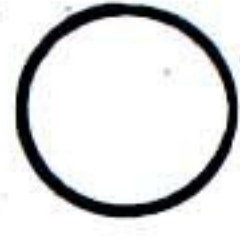
ایہو ڈین اے بندے کھانی

لکھ بلاؤ مڑنسیں آندی

روگی کر کے جلتے جوانی

جیہڑی نظر نہ آوے وا صف

اوہو صورت دل نوں بھانی

میرے دل دے موپے وچ لٹھی، تیرے درد دی فوج کمال کیتا
اساں سکھ منگے تساں دکھ دتے، کیہہ جواب ملیا کیہہ سوال کیتا

اسی دیکھیا آج انصاف تیرا، آپ مُنصف تے آپ وکیل بنیوں
سانوں ہجر دی سولی تے ٹنگیا اے، لوکی پچھن تے کہویں وصال کیتا

دولت غیر اے غیراں دے پاپے، غم دین لئی اپنے یار کافی
دُنیا دار امیر غریب ہندا، سانوں دکھ نہیں تیرے مالا مال کیتا

تیرے کولوں اساں تینوں منگیا اے، ہُن وچ دلیلاں پے نائیں
اپوں کہندا سی منگو جو منگدے او چنگا ہتھ سوالیاں دے نال کیتا

موسم آن گے فیر بہار والے، پنچھی گیت سہاگ دے گان گے فیر
پنجرے ہون گے فیر آباد و اصف، چمھاں لئی بہاراں جنجال کیتا

جدد اکریتا کرم پیارے، سارے دکھ و سارے
ملیا غم نہ ممکن والا، سجدے لکھ گزارے

میں ہر حال دے اندر راضی دنیا ساری تلکین بازی
جدد انکتہ مُرشد دسیا، جیتی بازی ہائے

کچا وی پکا ہو جب اندا، سُچا پیارا می پار لنگھاندا
چھلاں نوں گلن لاوون والے چنگے ہین من تارے
اک نوں موت کدے ناں آوے جو بھلا سو مردا جاوے

جیتیں جیون اونیاں موتاں، چھڈو سب پیارے
جو لکھیا سو جھولی پایا، چن اسڈے گھر نہ آیا
اپنے ہتھیں اُچیاں کندھاں واصف آپ اُسارے

کیہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
جس نہیں لایا او پچھتا آیا
ماس کھوا کے یار بنایا
اڈیا بازتے فیرنسیں آیا
دل مل بینوں دیو ودھائی
میرے دیہڑے جوگی آیا
ایہ اکھاں جد دل تے لگیاں
دل تدا اکھاں وچ آیا
کچھتے بولو کیہ ہو یا اے
بینوں کیوں سب نہیں پرچایا
خیر دیاں خبراں شالا آون
واصف دل دا پھل کھلایا

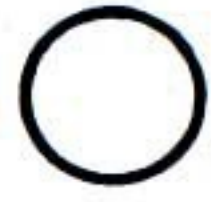
آپے اپنی رت پنچوڑی آپے رو رو پیتی
دسن والی گل نیس کوئی جو رہتی سو پیتی
آپ امام تے آپ نمازی آپے اپنے سجدے
آپ نماز عشق دی اپنے کعبے دے کوچ نیستی
تیرا دوش نیس اے کوئی جو ہوئی اے بول ہوئی
ساڈے نال تے چنگی ساڈے اپنے لیکھاں کیتی
ایہو دوزخ ایہو جنت ایہو حشر دیہارا
جے توں پاکاں دے وچ رہنا کڈ سٹ سب پیتی
سوہنے نین ہن سد بلایا، واصف نہر آناسی آیا
بسم اللہ بسم اللہ پڑھ کے وڑیا وچ مسیتی

تُسی ہر ہر دے وچ و س دے او
سانوں لامکانی دے او
دو موتی پیار دی یاداں دے
ساتھوں کیوں خزانے کھس دے او
ایہہ دُنیا گھانی ماکھی دی
کیوں مکھی وانگوں مچس دے او
تُسی آخر رُڑ رُڑ تھک جاناں
کیوں پتلیاں کراں کس دے او
ہن لمیاں کھیڈاں چھڈو دی
نہ دے او نہ نس دے او
احسان بڑا اے واصف تے
جدی لوں لوں دے وچ و س دے او

اساں پورا زور لگایا اے
دن چڑھیا فیروہی سیا اے
یا مار دیئے یا مر جائیئے
آج اپنا جی گھبرا یا اے
ہُن او وی بستی نچلا اے
جس سانوں ناچ نچایا اے
ایہہ کندھے سانوں پھل ورگے نیں
یاراں نیں تاج پلویا اے
جس باز نون ساکے لبھدے نیں
او واصف دے ہتھ آیا اے

گنگے بولے ساڈے یار
ٹوکن گل نون ادھ وچکار
میں تینوں کدو اج نہ ماری
توں میری کد لیتی سار
میں راوی دا ارا کنتا
توں راوی دا پرلا پار
ایتھے بندے گم ہو جانے
توں پگڑی نون بھیس یار
توں اللہ توں ڈر دا رو
میرا اسدا ازلی پیار
میں الحمد دا ورد کمایا
میںوں بھلیا استغفار
واصف جنگلاں توں ٹر گیا
اینویں نہ پیا واجاں مار

میںوں میرے حال تے چھوڑ
کرچاں کر کے ہن نہ جوڑ
میںوں اگو توں درکار
تینوں سب دنیا دی لوڑ
کنڈے بہرہ کے پیار نہ ہندا
شہوہ دریا وچ بیٹرا روڑھ
آخر مکھناں نیں آ جاناں
نس دن بیٹھی کھیر ولوڑ
جھوٹے بھرم دا کچا بھانڈا
بیٹھ کے وچ پورستے توڑ
تیرے عشق نیں تاج پوایا
واصف نوں ہن کاہدی تھوڑ

سارے اکورنگ دے لوک
دکھو دکھ کی منگدے لوک
سپاں داتے ناں بدناں اے
یاراں نوں پتے ڈنگدے لوک
مٹی دی مورت دے کولوں
حق منگدے وی سنگدے لوک
ڈاہڈا ویکھ کے کرن سلماں
ماڑا ویکھ کے کھنگدے لوک
جیہڑا حق دی واج لگاوے
پھڑسولی تے ٹنگدے لوک
منزل میری میٹھوں پچھ دی
کتھے رہ گئے سنگ دے لوک
واصف رہندا تخت ہزائے
چنگے لگدے جھنگ دے لوک

ایہہ جیون اک گورکھ دھندا

ایہہ بازار ہمیشہ مندا

ہنک جاون گے ساکے بھیرے

یاراں نے جد پھیریا رندا

عشق نے گل وچ ہار پوایا

سمجھو گاٹے پے گیا پھندا

ساڈے متھے عشق دی لیکاں

تینوں ملیں مان حسن دا

قدر شناس بچے ٹر نہ جانے

گلیاں وچ کیوں رلدا بندا

گلاں وِچوں نِکی گل
جو جانے گا او پاگل
جو آوے ہُن بَرتے جھل
عاشق سب لہانڈے کھل
میرا عشق اے سدا بہار
تیرا روپ نہ جاتے ڈھل
جے جو اب دی فرصت ہی نہیں
ساڈی چھٹی واپس گھل
کل نہیں آخر آج ہو جانا
آج نہیں جوں توں ہونا کل
پیار دا قصہ و اصف کیہہ سی
ٹٹنی ٹہنی، سسکے پھل

اوجس دن دے پردھان بنے
وچ شہراں دے گستان بنے
جیہڑے اکھاں دے وچ رہ گئے سن
او ہنجو اُج طوفان بنے
توں آپے رب بن بیٹھیا سی
اساں آپوں کد شیطان بنے
توں ”شاہ جی“ پیسے نال ہویا
اساں مورچی تے ترکان بنے
کیوں دل نوں قیدی کیتاے
کیوں سینے دے زندان بنے
اساں تاری حافظ ہونا سی
اوہ پاک کتاب قرآن بنے
اُج واصف پڑے وچ آیا
گل بنے تے وچ میدان بنے

اُچیاں لمتیاں ٹاہلیاں، گھنی چہناں دی چھاں
اُج ایہہ چھاں دُھپاں نیں مل لئی، جائیے کیہڑی تھاں
اپنے آپ نوں دیکھن دا ایہہ نواں طریقہ دیکھو
اپنے کھمب لگا کے موراں اُج نچائے کاں
زخمی کر دے کندھے اس دے انگوراں دے گچھے
میرے ہتھہ کواڑی آئی رگر کٹ دا جاں
سچا پیار تے مٹھا گنا ویلن دے وچ پیندا
چُپ کر کے دڑوٹ جا پیا لے دیکھیں کریں نہ باں
ساہنوں متاں دیون والا اڈ دا سنگ ہوا دے
میں گلیاں دے لکھاں وانگوں کہنا من دا جاں
شیشے وچ ہنیرا دسا، کوئی نہیں اُج میرا
اکھاں دے دی دیوے بچھے دل نہیں ماریا تھاں
پُنوں کیتی کیچ تیاری، سستی وچ تھلاں دے ماری
دُنیا دے انصاف توں اصف واری واری جاں

ساڈی کوٹھی دابنے پا
نیس تے ناں سئی آپوں کھا

رؤیں گایا جاویں گا

اگو واری گل مُرکا

کیوں روند این کیہ ہو یا ہے

ساڈے وی کجھ پئے پا

دُوروں بیٹھ کے چمکاں ماریں

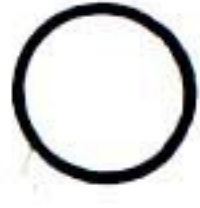
نیڑے آ کے مکھ دکھا

تیری سب خدائی ویکھی

اس توں اگلی گل وکھا

واصف کتھوں مُر چھپانی

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

دل دے اندر حسانہ کعبہ ، ساڈا ہو یا گھر وچ حج
آپ امام تے آپ نمازی ، آپے بانگاں دیواں اج

نیڑے آکے ویڑے ساڈے دسنا ای تے دس
چمکاں مار نہ دُوروں سانوں ، اینویں نہ پیا گج

تیرا اک علاج میں دساں ، جا کے شیشہ ورنج
اپنا کجھ تے نظر نہ آوے ، سانوں دسنا ایں نج

آپے لاوے عشق عدالت ، آپے پھانیاں پاوے
آپ وکیل تے آپے ملزم ، آپے بنیا اپنا حج

لے میں پنجاواں بال کے چلی ، رکھیں میریاں شرماں
توں لچپال سداوندا و اصف ، پالیں میری لچ

ایہناں قبریں اُتے بیٹھ کے توں اپنی جہنہ رول
ہُن پچھلیاں گلاں چھڈ دے کوئی اگلا ورقا کھول
جد کئی سڑے فقیر دی سُک جاون گل دریا
ہے ڈونگا کھومسیت دانہ رسی ملے نہ ڈول
ہے مرضی سوہنے یار دی جو چاہو کے آپ کرے
اوہنوں چھڈ دے اوہے حال تے توں اپنا کر پھول
کیوں ہرناں پچھے تسدا، او ہر ہرے بیج وسدا
او اپنے پھیر لائے گا توں دل دا بوا کھول
ہن لمبے رستے پیار دے ایس راہ بیج سب کچھ ہار دے
تینوں جنگل تھل پکار دے چل اپنے یاراں کول
جو بہتی گج وچ کر دے، او اپنے ہمتھوں مڑے
او اندروں باں باں کر دے جو باہرں دسد ڈھول
ایہہ کیہڑے دن دی بات اے، آج ویکھ سہاگ دی بات اے
ایتھے ماپے کم نہ آوندے گئے گڈیاں سنگ پٹول

چن چڑھدے لوکی ویکھ دے اسان بیٹھے نیویں پا
ساڈیاں تاہنگاں کد دی ہکیاں گل عیداں دی نہ پھول
دن پگے دے کے جاوناں سانوں اینویں نہ پرچاوناں
گل سچھی واصل دسدے، اُج کر نہ ٹال مٹول

آپے روواں آپے ہتساں
دل داروگ کدے نال دتساں
سارا شہر پیارا تیرا
دس میں کیہڑے جنگل دتساں
سوہنا گھیو دے دیوے بلے
عشق دیاں جد پھٹن متساں
مینوں اپنے آپ توں خطرہ
کھڑھر جاواں کدھر نساں
دوروں پچھن حال اسادا
نیرے آئیں کن وچ دتساں
جس سمے نین کل ٹر جانا
اوس سمے دیاں مُشکاں کتساں
واصف میں ہاں تیا تھل
کون مٹاوے میریاں تتساں

اوہنوں چڑھیا شوق شکار دا او رہندا دل دی اوٹ
او بچھے تیر چلا وندا، اوہیاں دھماں چکے کوٹ
او ہنحو کڈھدا ہر دے، پے چھوٹے وڈے ڈر دے
اوہدے ابرو وانگ کمان دے، او مکے اکھ دی چوٹ
او پٹھی دے وچ گالدا، او محرم ہر دے حال دا
او کاری گر کمال دا، او کڈھ دا دل دے کھوٹ
او آپے دسا رسدا، نالے دیندا نالے کھدا
اوہدے لوں لوں دے وچ دسا اوہاناں لیا جس گھوٹ
جو دنیا دا بت بھن دا، اوہدے دل وچ کعبہ بن دا
کدے باہو، داتا بن دا، کدے خواجہ مٹھن کوٹ
او باز کدے نہ آوندا، او سب نوں خاک ملاوندا
او کلا بیٹھ چلاوندا اے تقدیراں دے نوٹ
جیہڑا اوس نوں راضی کردا، او مر کے وی نہ فردا
انج واصف اوہدے ناں توں کردتی جندڑی سوٹ

یاری لائی آ، توڑ نہا
کہہر جاناں این ایدہر آ
میرے کول جے آنیئیں سکدا
مینوں اپنے کول ہلا
برقاں دے وچ محفل لگی
جے دیوا این اگ لگا
کھسر پھسر کم رتاں دا
مرداں وانگوں پڑ وچ آ
دنیا وچ قیامت لٹھی
اپنیاں پنڈاں آپے چا
ٹاویں ٹاویں رُکھ نیئیں چنگے
جے لانے نیں سنگھنے لا
واصف تینوں نیئیں بھلے گا
جا بابا مہن سر نیئیں کھا

ایہہ بن سن موتی انمول
ہنجوسا بھ کے رکھناں کول
شہر دے بُوے کھل جاوَن گے
پہلے دل دا بُوَا کھول
جس دے ناں دی ڈھولک جدی
اوسے یار نوں کہندے ڈھول
جو کیتا توں چنگا کیتا
دبئی رہن دے آگ نہ پھول
میرے درگا بل جاوے گا
پہلے اپنے درگا ٹول
سونے درگی اے جوانی
اینویں نہ مٹی وچ رول
آج تے پتھر وی پُچھدا اے
کیہہ چاہناں ایں واصف بول

اساں سوچیا کی سنی، کی ہو یا، مت مار گئی تدبیر اپنی
گھوڑا سُفنے دا وانگ و اڈیا پچھے رہ گئی تبصیر اپنی

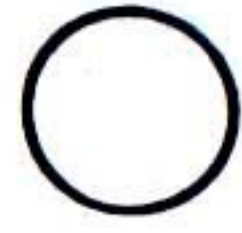
ایںوں کندے کمال مصوری دا، جادو برتے چڑھ کے بولدا
اوہنیں اپنے ہتھ نوں چُمیا اے جدو کھی اوہنیں تصویر اپنی

ایہہ دُنیا گل نہ جان دی اے، وچوں کھید ساری دُھپ پیاں دی اے
یہنوں رووندا دیکھ کے ہمدی اے، ہساں میں تے وندی تقدیر اپنی

پنچھی گاگا کے آخر اڈ جان دے، ایٹھے سدا بہاراں نہ رہندیاں میں
باغ ہندا سدا باگاں والیاں دا اینویں سمجھ نہ بیٹھیں جگیر اپنی

تُساں وسدے رہناں اخیر تائیں، انساں سدا نہ رہناں جناب ایٹھے
بھابی جدی آئی اے گھراندر اکھاں بہن توں پھیریاں ویر اپنی

بندے کدے ناں آپوں موڑ دے نہیں، گنڈے سدھراں دے پے جوڑ دے نہیں
ہتھاں نال بنا کے پان و اصف بندے اپنے گل زنجیر اپنی

توں اَج کل دیاں گلاں کر دا

واصف مُدھ مُدیم دا بردا

اپنی بال کے اپنی سیک

کیوں کلا پالے چ مھڑدا

لُٹ مچاؤن توں ہپلاں او

اکھاں دے وچ سُر مہ بھردا

اوہدے گل چ پاؤ ہار

جیہڑا جتی بازی ہردا

رُکھ ورگانسیں کوئی یار

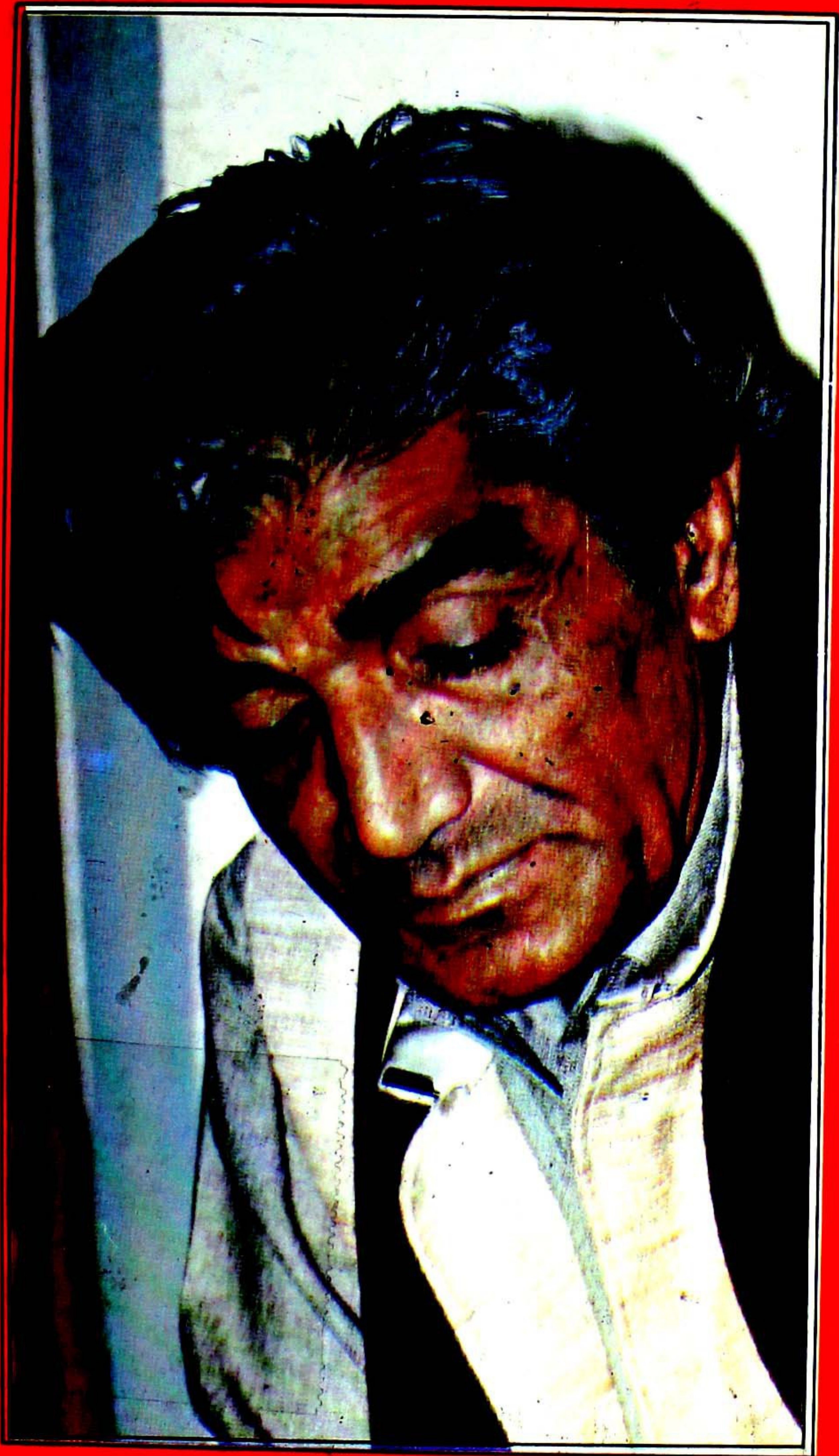
دُھپاں کھانداتے چھاں کر دا

تیرے سرتے بدَل کالے

ساڈیاں اکھاں پیٹہ پیا وِردا

کر گئے کوچ مسافر ایتھوں

جندا ویکھ واصف دے گھر دا

Marfat.com